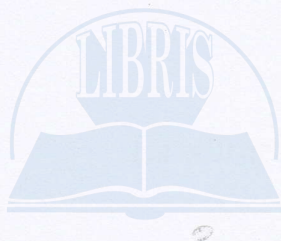

Lavinia Braniște

Rostogol merge acasă

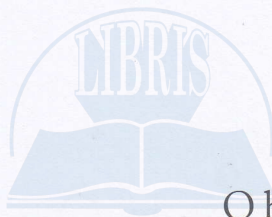
Ilustrații de Andrei Măceșanu

ARTHUR

Cuprins

Capitolul 1. O barză și misiunea ei	5
Capitolul 2. Mai apare cineva	11
Capitolul 3. Purcelul are rău de înălțime.	21
Capitolul 4. Merg pe jos o bucată de drum	26
Capitolul 5. Încep să-i spună „Rostogol“	31
Capitolul 6. Între timp (I).	34
Capitolul 7. Cu alte cuvinte	45
Capitolul 8. Bocceluța.	48
Capitolul 9. Între timp (II).	55
Capitolul 10. Un plan de acțiune	62
Capitolul 11. Șterpelit!	68
Capitolul 12. Câinele mic cu coada mare	76
Capitolul 13. O lighioană firoasă	84
Capitolul 14. Cu urechile ciulite.	89
Capitolul 15. Un porc înfometat	95
Capitolul 16. Opiniile unui corb	101
Capitolul 17. Confirmarea de primire	108

CAPITOLUL 1

O barză și misiunea ei

Zilele dinainte fuseseră însorite. În numai o săptămână mână cenușiu se preschimbaseră în verde, făpturile toate ieșiseră în drum ca să fie mângâiate pe cap de căldura soarelui. Până și din cele mai adânci vizuini ieșiseră toți la soare.

Gata, și-a zis toată lumea, întinzându-se și pocnindu-și oscioarele. Gata cu lânțezeala, c-avem treabă.

Și s-au pus pe treabă, numai că, de bine ce-a venit, după numai câteva zile, primăvara a fost luată pe sus de un vânt nesuferit care trăgea cu dinții să smulgă din pomi petalele abia desfăcute.

— Ei, bine măcar că nu-i frig, zise barza.

Doamna Flavia trecuse pe-acasă un pic, ca să-și mai tragă sufletul. Avea un cuib vechi și ponosit, pe o turlă de

biserică. Rămurelele și paietele începuseră să curgă din el într-o parte, se străduia mereu să-l cârpească, dar nu mai avea putere și parcă nici răbdare.

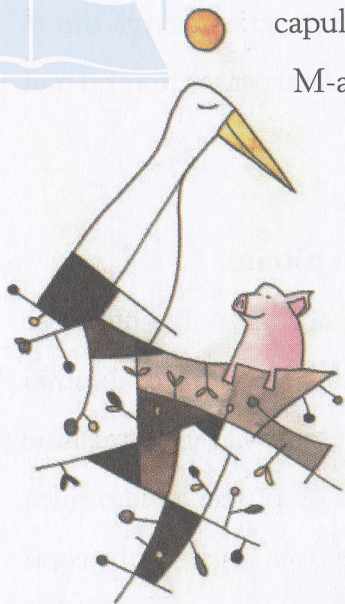
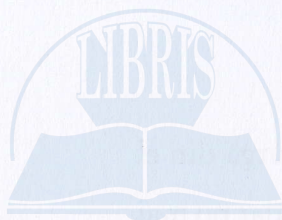
Era bătrână.

Și locuia într-un sat de oameni bătrâni.

Era ultima misiune pe care o acceptase înainte să se pensioneze: să ducă bebeluși în cioc unei familii. Numai că de data asta o nimerise parcă cea mai grea misiune dintre toate, fiindcă era o familie de porci de la o mică fermă de peste deal și, cum porcilor le place să aibă copii mulți, barza se trezi nevoită să le care în cioc nu unul, nu doi, ci unsprezece porcușori!

Reușise deja să ducă zece, rând pe rând, în zilele cu soare. Și acum, pe vântul ăsta nesuferit, îi rămăsese al unsprezecelea, pe care îl lăsase la urmă fiindcă era cel mai gras. Atârna cel mai greu și a tot evitat să-l ia, până n-a mai avut încotro.

— Țsta și gata, și-a zis ea obosită, uitându-se în jos, în bocceluța de pânză albă, din care porcelul scosese afară

capul lui roz, cu păr alb, ca de moș.

M-am săturat de ei de nu mai pot.

Dar după o clipă, uitându-se la el, zise:

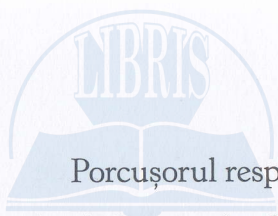
— Dragul de tine...

Căci era totuși inimoasă.

În ultima vreme aștepta cu tot mai multă nerăbdare să iasă la pensie, să aibă tot timpul din lume numai pentru ea.

— Destul am muncit...

Dacă ar mai fi ținut-o puterile, poate s-ar fi dus în țările calde, la copiii ei, care plecaseră și nu mai veniseră înapoi. E mai bine acolo, la ce să mă mai întorc? ziceau ei. Iar ea rămăsese singură de ani buni, în satul ei de bătrâni, care veneau cu greu duminica la biserică, târșându-și picioarele, și care de fiecare dată se uitau în sus, pe turlă, să vadă dacă mai e acolo cuibul.

Porcușorul respira greu. Părea c-a adormit și că sforăie nițel – un pic sforăit, un pic scâncet, în dorul de frații lui și de mama pe care nici n-o cunoscuse încă.

Avusese mult de așteptat până să-i vină rândul. Barza se întreba dacă nu cumva până acum i s-a făcut și foame.

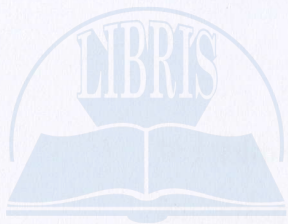
— Da, probabil că i s-a făcut destul de multă foame, se gândi ea.

Îl scărpină pe cap cu ciocul, ca să-l liniștească, apoi îi trase pânza bocceluței peste frunte, ca să-l mai protejeze de vânt, astfel că micuțului îi rămăsese ră afară numai râțul cu două nări.

— Ce îngrozitor să ai un bot ca ăsta, se gândi barza, care atunci se uita pentru prima dată cu atenție la un porcușor, căci înainte, grăbită cum era, nu avusese timp de ei.

Îi era drag de puii pe care trebuia să-i ducă, dar și mai tare îi era drag de

CAPITOLUL 10

Un plan de acțiune

Chiril, Melodiu și Antoine zburaseră prin pădure în urma lor, privindu-i de la distanță.

Poposiseră înșirați pe o creangă și vorbeau neliniștiți:

— Trebuie să acționăm acum, înainte să-l bage în vizuină. După aia cum îl mai scoatem? îl întrebă Melodiu pe Chiril.

— Acționăm, acționăm, răspunse acesta. Deci, Antoine, tu trebuie să-l distrați pe nătărău.

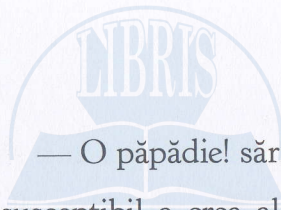
— Care nătărău? întrebă Antoine, sincer deabusol.

Chiril se încruntă.

— Și cum? mai zise mezinul. Cum propui să procedăm?

— Trebuie să-i dai cu ceva pe la nas, ca să strănute și să scape purcelul din dinți.

— O pădădie! sări Melodiu. Sau ceva cu polen. Ceva susceptibil a crea alergie. *O alergiiie... la pădădiie...* croncăni el. Asta ar putea să iasă mișto, stați să-mi notez.

Scoase de sub aripă un pix și un carnetel unde nota frânturi de versuri.

— Nu neapărat, tembelilor, se irită Chiril. Poți să-i dai pe la nas *cu aripa ta!*

Antoine întinse o aripă și se uită curios la ea. Răsfiră penele. Își dădu pe la nas.

— Nu se întâmplă nimic.

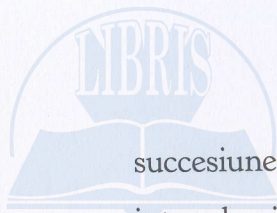
— La tine nu, dar la el o să vezi!

— Hai că poți. Știi că poți, îi spuse Melodiu fratelui mai mic.

— De ce nu te duci tu?

— Eu și cu Chiril ne ocupăm de partea a doua a acțiunii de răpire.

În timpul acestei negocieri nesfârșite, Socott ajunsese cu purcelul în buza vizuinii. Se gândi câteva clipe la

sucesiunea manevrelor și hotărî că cel mai bine ar fi să intre el primul, cu spatele, și să nu-i slăbească nicio clipă din strânsoare coada lui Rostogol. Probabil c-avea să intre ceva mai greu, dar odată străbătut culoarul de la intrare, vizuina se lărgea și avea mai multe încăperi, și putea să-l depoziteze într-una dintre acestea.

Așadar își introduse mai întâi coada roșcată și stufoasă de animal fin, apoi corpul suplu, apoi botul alungit și coada de purcel pe care o ținea între dinți, însă la fundul de purcel i se tăie filmul. Fundul lui Rostogol rămase înțepenit la intrarea în vizuină. Socott trase și iar trase, până când Rostogol începu să guițe de durere.

Vulpoiului i se făcu inima cât un purice.

Îl chinuise destul, săracul. Și ar mai fi tras, nu-i vorbă, dacă ar fi avut vreo garanție că o cină cu purcel i-ar fi rezolvat problemele pe lumea asta.

Vocea tatălui din cap, de care uitase complet în ultima oră, copleșit de efortul fizic, începu să se audă iarăși cu ecou:

— *Nu te lăsa-sa-sa.*

